

Arrest

nr. 86 827 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Kazachstan, maar al na een aantal maanden verhuist u naar Tsjetsjenië waar u in Grozny woont. U bent de moeder van M. D. {...} (O.V. xxxxxxx) en van T. I. {...} (O.V. xxxxxxx).

Eind 2009 komen mannen in uniform bij u thuis binnenvallen. Ze willen uw man meenemen. Uw blinde dochter probeert dat te verhinderen, maar ze wordt aan de kant geduwd. Uw man wordt meegenomen en vanaf dat moment hoort u niets meer van hem. U en uw dochter verblijven daarom vaak bij uw moeder en uw zus in Grozny en bij uw broer in Volgograd.

Een hele tijd later komt uw man terug thuis. Hij zegt dat er geen bewijzen tegen hem zijn en dat die mensen hem vrijgelaten hadden.

Viereneenhalve maand geleden wordt uw man nog eens meegenomen door mensen met uniformen die reeds een tijdje aan jullie appartement rondliepen om mensen in de gaten te houden. Zijn arrestatie gebeurt op straat. Een buurman hoort nog hoe uw man tegen hem zei dat u en uw dochter moesten vertrekken uit het land. Dezelfde mensen die uw man meenamen, komen nog 2 à 3 keer bij u thuis langs om te controleren of u nog steeds thuis bent. Begin januari 2012 ontvangt u een sms-bericht van uw man waarin hij zegt dat u en uw dochter beter naar Europa vertrekken.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 30 maart 2012. In Grozny nemen u en uw dochter het vliegtuig naar Moskou. Daarna gaan jullie met de trein naar Kiev (Oekraïne). Jullie zetten jullie reis verder met de wagen. Op 2 april 2012 komen jullie in België aan waar jullie diezelfde dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele intern Russisch paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvlucht bent nadat uw man twee keer meegenomen werd door gemaskerde mannen in uniform die Russisch spraken waarvan u vermoedt dat het Russische militairen zijn (CGVS p. 5-6 & p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste leggen **u en uw dochter flagrant tegenstrijdige verklaringen** af over een cruciaal element uit uw asielrelaas, nl. de arrestatie van uw man. Zo verklaart u dat uw man eind 2009 een eerste keer werd meegenomen door gemaskerde mannen in uniform die bij u thuis kwamen binnenvallen. Daarbij wou uw dochter tussenkomen, maar ze werd hardhandig opzij geduwd (CGVS p. 6). Uw man werd een tweede keer meegenomen van op straat aan jullie appartement door diezelfde mensen ongeveer drie maanden voor uw vertrek (dd. 2 april 2012); uw dochter was volgens uw verklaringen op dat moment thuis in haar slaapkamer en heeft van deze arrestatie niets gemerkt (CGVS p. 7 en 8). Uw dochter daarentegen verklaart dat ze slechts weet heeft van één arrestatie van uw man, namelijk die van een 'paar maanden geleden' ('eind vorig jaar') thuis in jullie appartement en dat ze daarbij wou tussenkomen maar opzij geduwd werd en tegen de muur viel (CGVS dochter p. 5). Als ze tweemaal geconfronteerd wordt met dit flagrante tijdsverschil, verklaart uw dochter enkel dat ze het zich niet meer kan herinneren en het zelf niet goed meer weet (CGVS dochter p. 6). Met dit antwoord biedt ze echter allerminst een afdoende verklaring waarom u de arrestatie van uw man waarbij uw dochter thuis tussenbeide kwam, situeert eind 2009 en uw dochter meer dan twee jaar later. Aangezien dit raakt aan de kern van uw asielrelaas – de arrestaties van uw man zijn immers dé reden waarom u zelf uw land ontvluchtte – wordt hierdoor de geloofwaardigheid van deze aanhouding meteen ernstig ondermijnd.

Ten tweede blijken ook een aantal opmerkelijke **incoherenties doorheen uw eigen verklaringen**.

Zo verklaart u aanvankelijk dat uw man werd meegenomen eind 2009 en dat ze twee à drie maanden nadat hij meegenomen was, terugkwamen om te vragen waar uw man was, waarop u zei dat ze hem zelf opgepakt hadden. U verklaart dat uw man een tweede keer werd opgepakt vier maanden geleden (CGVS p. 6). Kort daarna wordt u gevraagd of er in de periode dat hij na zijn eerste arrestatie afwezig was, nog mensen langskwamen. Daarop antwoordt u 'nee, in die periode niet. Toen vielen ze ons niet lastig. We bleven dan ook niet thuis, maar bij familie.' (CGVS p. 6). Als u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, blijft u bij uw uitspraak dat ze in de periode volgend op de eerste verdwijning van uw man niet meer langskwamen (CGVS p. 8). Echter, het louter herhalen van één versie van de feiten die u gaf zonder een verklaring te bieden waarom u zich tegensprak over de bezoeken tijdens de eerste verdwijning van uw man, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw op de helling.

Daarnaast blijft u dermate vaag over de duur van de eerste afwezigheid van uw man dat het ongeloofwaardig wordt. Als u gevraagd wordt wanneer hij terugkwam (na zijn eerste aanhouding), heeft u het immers over 'anderhalf of twee jaar later, of één jaar later' (CGVS p. 6). Als uw man effectief zou meegenomen zijn en dit dé reden was van uw vertrek uit uw land, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de duur van de afwezigheid van uw man concreter kan duiden; zeker als u verklaart dat hij beschuldigd werd maar vrijgesproken omdat er geen bewijzen waren. Dat uw man u niet vertelde waarvan hij beschuldigd was, door wie hij vrijgesproken werd of waar hij vastzat (CGVS p. 6-7), is geen reden waarom u niet zou kunnen zeggen hoe lang hij precies weg was van thuis.

Ten derde legt u op het CGVS ook **compleet andere verklaringen** af dan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo begint u uw relaas op het CGVS in 2009 toen uw man een eerste keer meegenomen en een hele tijd vastgehouden werd – maar uiteindelijk vrijgesproken wordt – en heeft u het later over een tweede arrestatie een aantal maanden voor uw vertrek (CGVS p. 6-8). Op DVZ echter begint u uw relaas in november 2011 en rept u met geen woord over de aanhouding van uw man in 2009 en zijn vrij spraak toen (vragenlijst CGVS dd. 2.04.2012 p. 3 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, verklaart u eerst dat ze dat daar niet gevraagd hebben en dat ze u enkel vroegen over de tweede aanhouding van uw man. Als u erop gewezen wordt dat men u vroeg om de belangrijkste feiten te vertellen en u vervolgens meteen begon over november 2011, verklaart u dat dat klopt en dat u het moeilijk heeft om data en tijdstippen te onthouden (CGVS p. 10). Hiermee overtuigt u echter helemaal niet waarom u op DVZ niets zei over de eerste arrestatie van uw man, volgens u nochtans door dezelfde mensen als zijn tweede arrestatie een aantal maanden voor uw vertrek (CGVS p. 8). Van een asielzoekster mag worden verwacht dat ze de Belgische asielinstanties aan het begin van haar asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van haar vlucht indien zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (i.e. een jarenlange ontvoering) en des te meer als blijkt dat de asielzoekster het haar in het Russisch voorgelezen verslag heeft ondertekend ter goedkeuring. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder verklaart u dat er na de tweede aanhouding van uw man nog 2 à 3 keer Russische militairen langskwamen bij u thuis om te controleren of u en uw dochter er nog waren. Volgens uw verklaringen gedroegen ze zich daarbij 'gewoon, normaal, niet agressief' (CGVS p. 8-9). Op DVZ daarentegen had u verklaard dat die militairen zich heel agressief gedroegen en u bedreigden toen ze bij u thuis langskwamen (vragenlijst CGVS dd. 2.04.2012 p. 3 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Één keer vroegen ze me 'waar is je man'. Ik zei dat zij hem hadden meegenomen. Ze zeiden dat als ik niet de waarheid zou vertellen ik problemen zou hebben. Ik wist wel dat ik problemen zou hebben dan. Misschien wilden ze me zo bang maken.' (CGVS p. 10). Met dit antwoord heft u de genoemde tegenstrijdigheid echter niet op, waardoor geen geloof meer kan gehecht worden aan dit cruciale element uit uw asielrelaas, namelijk de huisbezoeken door de militairen nadat uw man een tweede keer gearresteerd was.

Ten slotte verklaart u tot tweemaal toe dat u helemaal niets meer van uw man gehoord heeft nadat hij voor de tweede keer verdwenen was en dat u van hem geen nieuws ontvangen heeft (CGVS p. 8-9). Pas als u geconfronteerd wordt met uw verklaringen op DVZ (nl. dat u daar zei dat u nog een sms-bericht van uw man ontvangen had, vragenlijst CGVS dd. 2.04.2012 p. 3 vraag 3.5), bevestigt u dit en legt u bijkomende verklaringen af over dit sms-bericht (CGVS p. 10). Het feit dat u eerst ontkent enig nieuws van uw man ontvangen te hebben en deze verklaringen later wijzigt nadat u gewezen wordt op uw eerdere verklaringen bij DVZ, draagt allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van dit element uit uw asielrelaas. Aangezien u uw land verliet omwille van de problemen van uw man, is het nochtans van doorslaggevend belang dat u gelijklopende verklaringen aflegt over het feit of u nog contact zou gehad hebben met uw man na zijn aanhouding. Hieromtrent dient nog opgemerkt te worden dat het bijzonder vreemd is dat u verklaart uw sim-kaart (waar het sms-bericht op stond) meteen door het toilet gespoeld te hebben (CGVS p. 10). Als uw man daadwerkelijk meegenomen was en hij u aan de hand van dit ene bericht aanmaande naar Europa te vluchten (CGVS p. 10), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u het nodige doet om hét bewijs van dit ultieme contact met uw man voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Dit is in casu niet het geval.

Ten vierde blijkt dat u en uw dochter na het uitbreken van de problemen van uw man, **nog verschillende keren met de autoriteiten in contact gekomen** zijn zonder daarbij problemen te ondervinden, hoewel u verklaart dat uw man problemen had met gemaskerde, Russisch sprekende mannen in uniformen met een geel embleem met sterren op – volgens u zijn er nog veel Russische militaire basissen in Tsjetsjenië – en die volgens u Russische militairen zijn (CGVS p. 8 & p. 9), zijnde vertegenwoordigers van de autoriteiten van uw land.

Zo staat uw dochter sinds 1999 geregistreerd als gehandicapte omdat ze na een operatie blind werd. Daarvoor krijgt ze sinds dat jaar een medisch pensioen uitbetaald, wat ze bleef krijgen tot haar

vertrek (CGVS dochter p. 3). Zelf ging u in 2010 een internationaal paspoort aanvragen voor u en uw dochter, wat u ook effectief verkreeg op 12 februari 2010 (CGVS p. 4 + document 1 in administratief dossier). Als uw man vanaf eind 2009 effectief problemen kende in uw land en u daadwerkelijk het slachtoffer zou zijn van vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten van uw land, is het echter bijzonder opmerkelijk dat uw dochter nog steeds financiële steun bleef genieten van diezelfde autoriteiten en dat u en uw dochter zomaar een internationaal paspoort uitgereikt kregen. Nog merkwaardiger is het feit dat u bij het verlaten van Tsjetsjenië in de luchthaven van Grozny (naar Moskou) uw intern Russisch paspoort voorlegde aan de identiteitscontrole en daar geen problemen bij ondervond, en zelfs geen problemen ondervond toen uw internationaal paspoort gecontroleerd werd bij het vertrek met de trein van Moskou naar Kiev (CGVS p. 4-5). Indien uw man daadwerkelijk twee keer verdwenen was door toedoen van de autoriteiten van uw land en de militairen u zelfs thuis kwamen opzoeken om te controleren of u er nog steeds was, dan is het bijzonder onaannemelijk dat u geen enkel probleem ondervond bij het verlaten van Tsjetsjenië en het verlaten van Rusland onder uw eigen identiteit met uw eigen identiteitsdocumenten. Dit doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas andermaal teniet.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan er in uw hoofde ook geen gegronde vrees bestaan voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Het **document** dat u neerlegt, verandert hier niets aan. Uw intern Russisch paspoort bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden, maar toont op geen enkele wijze de door u aangehaalde problemen aan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van K.-M. I. {...} (O.V. xxxxxxxx) die getrouwd is met uw dochter T. I. {...} (O.V. xxxxxxxx) – over wie u verklaarde dat ze sinds oktober 2007 in België is, waarschijnlijk omwille van de problemen van haar eigen man, maar van wie u niet weet of ze ook een asielaanvraag gedaan heeft (CGVS p. 2-3) – door het Commissariaat-generaal voor beiden eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming op 30 juni 2010. Ook voor uw andere dochter M. D. {...} (O.V. xxxxxxxx) werd door het Commissariaat-generaal overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding.

Verzoekster betoogt het volgende:

“De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding j (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996). De artikelen 48/2 tern. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de term vluchteling evenals de J subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk. Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen

bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen. Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié*, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen. In casu werden door verwerende partij een aantal zagezegde tegenstrijdigheden vastgesteld en tevens overdreven vaagheid in het relaas. ! Verzoekster betwist dit. ■ Zij heeft verklaard dat haar man tweemaal is meegenomen, een eerste keer eind 2009 en een tweede maal een vier en een halve maand voor het gehoor. Hij werd de eerste maal opgepakt voor 1 jaar en 2 maanden en enkele dagen, en dit in de twee- ^ de helft van november 2009 (juiste datum weet zij niet meer). (Zij blijft bij deze verklaringen die ook overeenstemmen met de werkelijkheid. EP dient evenwel vastgesteld dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van ' die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden (zie RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling / is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr 98.160, Dimole / CGVS). Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wij- ten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999). (jn ca_5U/werden door verwerende partij tal van eigen beweringen geuit dewelke echter duidelijk berusten op een eenzijdige ~ verkeerde - interpretatie van bepaalde ge-gevens. Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek terzake de asielaanvraag wordt afge -handeld. Door verzoekster werd gesteld dat haar man verschwende malen opgepakt was geweest; Dit zijn zaken die gemakkelijk controleerbaar zijn, en door geen controle door te voe- ren, is er duidelijk sprake van onbehoorlijk bestuur. Verwerende partij heeft echter geen verdere vragen hieromtrent gesteld. Er dient trouwens vastgesteld dat telkens een standaardargumentatie wordt gehan- teerd in de beslissingen die genomen word e rTb et reffe n d e aan vragen van personen uit Tjetjenie, met name dat verwezen wordt naar de toestand in deze autonome re- publiek, waarvan beweerd wordt dat deze verbeterd is, en er elk geval thans individueel moet bekeken worden, waarna dan telkens tot de vaststelling gekomen wordt dat ondanks de erkenning dat er mensenrechtenschendingen aan de orde zijn in Tjetjenie, dit in het specifieke geval wel niet het geval zal zijn. Wat betreft mensen afkomstig van Tjetjenie, bestaat er een vast systeem om te stellen dat weliswaar er sprake is van " verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die" doch anderzijds dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de verzoekende partij. Verzoekster blijft bij haar feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen, en het kan haar niet ten kwade geduid worden dat zij zich niet nog langer in gevaar heeft gebracht om nog eerst de nodige bewijsstukken te verzamelen. Verzoekster wenst met de meeste klem tegen een dergelijke werkwijze te protesteren waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat verzoekster er wel geen last van zal hebben. , D& argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegen- strijdigheden en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat de verklaring van verzoekster zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig wordt afgedaan, is geenszins overtuigend temeer er in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster uiteraard in casu ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is. Besluitend dient vastgesteld dat verzoekster die de waarheid verteld heeft en op basis van deze waarheid onmiskenbaar zou moeten erkend worden als vluchteling, door het feit dat een bepaalde systematiek wordt gevolgd bij het onderzoek der aanvragen zonder dat zelf een onderzoek wordt verricht op basis van de gegevens uit het asielrelaas, thans niet wordt erkend als vluchteling. Het gaat toch niet op om enerzijds te erkennen dat er folteringen, verdwijningen en dergelijke meer gebeuren, en wanneer dan gerapporteerd worden door personen die asiel aanvragen, niets onderzocht wordt en integendeel zomaar wordt afgewezen op basis van stereotype argumentatie die niets met de feiten te maken heeft. In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet. "

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Verzoekster geeft een theoretische uitleg over de geloofwaardigheid van een asielrelaas met betrekking tot een completer verhaal in dringend beroep ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat.

2.6. Verzoekster stelt dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar een stereotiepe argumentatie en voor het overige het in twijfel trekken van het feitenrelaas door te verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht. Verzoekster stelt dat zij bij haar verklaringen blijft omdat die overeenstemmen met de werkelijkheid. Zij stelt dat het niet correct is om wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek terzake de asielaanvraag af te handelen. Zij herhaalt dat haar man verschillende keren opgepakt is geweest een dat dit feiten zijn die gemakkelijk controleerbaar zijn. Door geen controle uit te voeren, meent verzoekster dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur.

2.7. Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast rust op de asielzoeker, die een poging moet ondernemen om zijn relaas te staven en de waarheid dient te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht naar de door verzoekster genoemde derden is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.8. De Raad meent dat verzoeksters theoretische overwegingen die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing geen weerlegging zijn van deze motieven. Verzoeksters argumentatie bevat geen concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze gehandhaafd blijven. Integendeel verzoekster stelt dat zij bij haar verklaringen blijft. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

2.9. Aangaande de "stereotiepe motivering" die de commissaris-generaal, volgens verzoekster, in alle aanvragen van personen uit Tsjetsjenië gebruikt, wordt er op gewezen dat elk asioldossier, individueel

op zijn eigen verdiensten moet worden onderzocht. Verzoeksters asielaanvraag werd op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

2.10. Waar verzoekster beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden te verklaren zijn door de door haar opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoekster deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

2.11. Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.12. De Raad ziet niet goed in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoekster ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

Het middel is niet gegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat op- werpen zagezegd ten nádele van verzoekster, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoekster. Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is een essentieel rechtsprincipe dat kwade trouw nooit wordt vermoed. doch dient bewezen te worden. Maar er is meer. Dat het een constante is in de beslissingen van het CGVS dat ais tegenindicatie wordt opgeworpen dat er onvoldoende informatie is gevraagd geworden/bekend is na het ongeval, na de inval, enz. Dat deze interpretatie totaal voorbijgaat aan het feit dat in Tjetjenie/Dagestan/Ingoet- setie de situatie zo is dat slechts zeer weinig personen te vertrouwen zijn, en men zich onmiddellijk verdacht maakt als men vragen gaat gaan stellen, met alle gevolgen vandien. Bovendien was het zo dat verzoekster in de eerste plaats was geïnteresseerd om zichzelf in veiligheid te stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen, hetgeen thans in de bestreden beslissing als een tegenindicatie wordt weerhouden, ten onrechte. Dergelijke interpretatie is totaal verkeerdelijk en gaat ook volledig in tegen de cultuur van verzoekster, waarbij iedereen verklikker kan zijn, zodat het best is zo weinig mogelijk op te vallen en zo weinig mogelijk te vragen. Had verzoekende partij iedereen vragen gesteld, dan had hij ongetwijfeld zijn eigen leven nog meer in gevaar gebracht, hetgeen niet van hem kon verwacht worden. Wat niet geweten is, kan geen Problemen veroorzaken, dat is de overlevingsstrategie geweest van verzoekster, net zoals zovele anderen in zijn thuisland. Uit het geheel der gebeurtenissen, blijkt duidelijk dat er sprake is van een gegronde vrees, waarbij er niet verwacht kan worden dat verzoekster ook nog eens bewijsstuk- ken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is, en tevens uit het gebrek aan heel veel details ook geenszins kan afgeleid worden dat hetgeen verzoekster stelt, niet aannemelijk zou zijn. Idem voor wat betreft de voorgelegde documenten."

2.14. Wat deze aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoekster dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.15. Verzoekster wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing berust op onterecht opgeworpen zaken, incorrecte elementen en dat haar asielaanvraag verkeerd werd beoordeeld. Verzoekster haalt aan dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Verzoekster wijst er nogmaals op dat het in haar cultuur zo is dat geen vragen worden gesteld, iedereen kan immers een verklikker zijn. Verzoekster zou in de eerste plaats geïnteresseerd zijn om zichzelf in veiligheid te stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen. Verzoekster verklaart dat indien zij iedereen vragen had gesteld, zij ongetwijfeld haar eigen leven nog meer in gevaar had gebracht, hetgeen niet van haar kon verwacht worden. Verzoekster wijst erop dat er geen rekening werd gehouden met haar plaatselijke cultuur waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is / kan zijn.

2.16. De Raad wijst erop dat dit argument hoegenaamd geen verschoningsgrond is ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdige en incoherente verklaringen en de vaststelling dat verzoekster en haar dochter geen problemen ondervonden in hun contacten met de autoriteiten. Het betreft hier immers elementen die de kern van verzoeksters asielaanvraag uitmaken en waarvan zij bijgevolg geacht mag worden dat zij coherente en plausibele verklaringen kan afleggen. Door na te laten in concreto de motieven van de bestreden beslissing te betwisten, en zich enkel te beperken tot het bloot betoog dat de bestreden beslissing berust op onterecht opgeworpen zaken, incorrecte elementen en dat haar asielaanvraag verkeerd beoordeeld werd, toont verzoekster geenszins aan welke motieven van de bestreden beslissing onterecht of incorrect zijn of nog, dat haar asielaanvraag verkeerd beoordeeld werd.

Inzake de zorgvuldigheidsplicht verwijst de Raad naar de bespreking van het vorige middel.

Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Het middel is ongegrond

2.17. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 en 5 EVRM, van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

"De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu. "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden. ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr, 106). In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot

erkenning: "Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74). In Tjetjenië komen tót op heden verscheidene problemen voor van mensenrechten- schendingen. Dit wordt ook erkend door verwerende partij in haar beslissing. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthou- dingen, ontvoeringen, foiteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldi- gingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is zo dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Tjetjenië niet veilig is en dit steeds minder. De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekster is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en haar leven ten zeerste in gevaar. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in arti- kel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige re- publieken. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasus- republieken het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfac- toren uit, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foiteringen en een groot deel van de ontvoerde men- sen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foiteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Ten exemplatieve titel kan nog verwezen worden naar het feit dat op datum van in Grozny een zelfmoordaanslag werd gepleegd waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen. Is dit dan de veilige situatie waarnaar verwerende partij verwijst ? En waarbij dient opgemerkt dat verzoekster zelf in Grozny woonde."

2.18. Verzoekster meent dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en haar leven ten zeerste in gevaar is. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal 'gemaskerde mannen' zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit teruggevonden worden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

2.19. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderings- maatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Ook de schending van artikel 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Waar verzoekster stelt dat vervolging ook kan uitgaan van privépersonen, wijst de Raad erop dat dit niet betwist wordt evenmin als de relevantie van het gebrek aan bescherming door de overheid in bepaalde gevallen. Waar verzoekster stelt dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geoordeeld werd dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging maakt zij niet aannemelijk dat dit op dit ogenblik het geval is in Tsjetsjenië.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken

dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Verzoekster slaagt er niet in het desbetreffende motief uit de bestreden beslissing te weerleggen:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”

De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het vijfde middel.

Waar zij ter exemplatieve titel verwijst naar een zelfmoordaanslag van 1 september 2011 in Grozny, wijst de Raad erop dat dit geenszins de hierboven weergegeven motivering weerlegt. Daarin wordt immers gesteld dat er nog steeds incidenten zijn, doch dat zij een gericht karakter hebben.

Inzake de zorgvuldigheidsplicht verwijst de Raad naar de bespreking van de vorige middelen.

Het middel is ongegrond.

2.20. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

“De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins correct gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM), praktijk die uitgaat van de overheid en in de bestreden beslissing trouwens ook expliciet erkend wordt. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoonbaar dat deze specifiek wordt geviseerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwacht dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet.”

2.21. Het “fair-play”-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een

vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekster toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Verzoekster verwijst naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het vijfde middel.

Inzake de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel.

Het middel is ongegrond.

2.22. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 juncto 13 EVRM, evenals van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenie worden niet in vraag gesteld. Uit de beslissing van verwerende partij zelf blijkt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke in Tjetjenie. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen-de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt terugge-stuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig ge-weld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenie er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Tevens werd gewezen op de algemene onveilige toestand, waarbij bijna dagelijks nog aanslagen gebeuren in Tjetjenie en in Grozny, waarna represailles volgen waar-bij de gewone burgers het slachtoffer zijn, net zoals verzoekster hier destijds het slachtoffer van was. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou te-rugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is art. 48/3 en 4 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn."

2.23. Verzoekster wijst erop dat haar afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag worden gesteld. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke in Tsjetsjenië. Het Hof van Justitie was in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De situatie in verzoekster haar land van herkomst is er tot op heden een van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen, ... waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op

bedreiging loopt. Verzoekster stelt dat er een manifeste schending is van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*'independent and rigorous'*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Uit de motivering blijkt nergens dat terzake onderzoek werd gedaan. In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw genomen alvorens een beslissing te nemen of minstens blijkt dit niet uit de motivering.

2.24. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het stellen van onderzoeksdaden door de commissaris-generaal werd hierboven reeds behandeld.

2.25. Het verweer dat de commissaris-generaal, inzake de subsidiaire beschermingsstatus, geen enkel onderzoek terzake heeft gedaan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. De eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Dat verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoekende partij niet in aanmerking heeft genomen bij haar overweging of verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, betreft een argument dat feitelijke grondslag mist.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat op heden in Tsjetsjenië nog steeds sprake is van willekeurig geweld, mede gelet op de folteringen en ontvoeringen die er plaatsvinden en de onveilige toestand in het algemeen en dat de subsidiaire beschermingsstatus haar niet kan worden geweigerd omdat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen. Zij argumenteert dat verwerende partij, ongeacht de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, had moeten nagaan dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekende partij echter geen concrete elementen aanbrengt om aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat, ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de in de bestreden beslissing omschreven situatie in Tsjetsjenië, met name dat er zich nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen, de opmerking dat het feit dat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers valt niet wil zeggen dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld – wat er in feite op neerkomt dat verzoekende partij uit de motivering die in de bestreden beslissing vermeld staat, louter een andere conclusie deduceert – en de vermelding dat verwerende partij zich desbetreffend beperkt tot een standaardargumentatie, geenszins aantoonend dat er in Tsjetsjenië werkelijk een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad wijst erop dat verwerende partij dienaangaande het volgende stelt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.."* Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de *"Subject Related Briefing"* betreffende "Russische Federatie/Tsjetsjenië "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"" van 20 juni 2011 (stuk 12), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.26. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER